

Tưởng Bỏ

Lại thị Mơ

Có bao giờ bạn chợt nhận ra mình "tưởng bỏ" không? Có đó bạn, từ lúc nhỏ xíu cho tới khi già, bạn "tưởng bỏ" hoài đó chứ. Tưởng bỏ đồng nghĩa với "nhầm lẫn", hay "bị lừa".

Ông già Noel là một ví dụ của tuổi thơ. Cha mẹ mua quà, mà phải nói dối quà của Santa Claus. Có vậy con nít mới ngoan, không quậy cho người lớn làm việc. Đoạ "ông ba bị" cho con nít đừng khóc. Thiếu phụ Nam Xương không trả lời được câu hỏi của đũa con khi cha vắng nhà, chỉ cái bóng của bà, in trên vách là cha đũa bé. Để đến khi cha ruột về ban ngày, đũa bé lắc đầu: "Cha về buổi tối". Đũa đến ngộ nhận.

Còn trong đời thường, đầy rẫy chuyện tưởng lầm.

Ông dẫn thằng cháu 5 tuổi đi chợ. Tới hàng bánh kẹo, cháu đòi mua, miệng lải nhải "*ngon, ngon*". Ông cứ lo kiếm món cần mua, miệng nói to "*Sắp xong rồi Tư ơi! Ráng đi, ráng đi.*" Qua tới dãy đồ chơi, cháu lại giẫy đành đạch đòi mua. Ông không mua, lại la lên "*Chỉ còn 5' nữa thôi. Khoẻ rồi Tư ơi!*" Rốt cuộc ông chẳng mua gì cho cháu.

Tới chỗ trả tiền, cô thu ngân quan sát hai ông cháu từ đầu, thấy cháu vẫn khóc sứt sùi. Cô dỗ dành "*Tư ngoan, ông thương.*"

Ông chưng hửng: "*Cô nói ai ngoan?*"

Rồi chỉ vô cháu: "*Nó tên Tèo. Tui mới là Tư.*"

Trời đất! Ông nói ông ráng (chịu) cho xong. Vậy mà cổ "tưởng bỏ", khen "thằng" ông nội ngoan.

Chỉ có một cô con gái ở trong nội trú. Má gọi kể cho con gái nghe.

Tối qua, sau bữa cơm, Ba rủ Má kể chuyện "hết hồn" xem ai giật mình (là thua).

Má nói:

- Ông kể trước đi.

Ba tự tin mình sẽ thắng, Ba nói:

- Cái mái nhà của mình có chỗ dột rồi đó, kêu thợ chắc tốn bộn tiền, cỡ mấy ngàn (đô).

Nghe xong, Má (vẫn tỉnh bơ:

- Tới phiên tui.

Má móc túi áo, đưa Ba xem thơ của Bà ngoại:

- Bà sắp dọn nhà qua ở luôn với Ba Má.

Ai "giật mình" biết liền! Con gái cười nắc nẻ trong điện thoại:

- Má thiệt là "lí lắc", đoạ cho Ba thua chơi.

Và đây là chuyện có thật 100% nơi tôi ở.

Thủy và Lâm chia tay nhau, đường ai nấy đi. Nhưng vẫn gặp nhau thường ngày vì vẫn thay phiên nhau đưa đón bé Trang, con gái đang học mẫu giáo. Bữa kia Lâm bận làm việc, Thủy lấy xe Lâm đi đón bé, có rủ theo cô bạn cùng đi shopping. Mua bán xong, khi ra xe mới nhớ quên chìa khóa trong xe. Thủy hộc tốc quay ngược trở lại Walmart mua thêm cái búa. Cô bạn chưng hửng:

- Mua chi dzậy?

Bốp! Thủy vung búa đập vào cửa kính phía tay lái, và mở cửa dễ dàng.

Cô bạn lắc đầu chịu thua, còn Thủy cười đắc ý:

- Đó là cách nhanh nhất. Cho lão tốn tiền chơi.

Cô Thủy thiệt là "nhanh trí", không như cô gái nọ, cũng quên chìa khóa trong xe. Cô bối rối nhìn chung quanh như muốn kiếm người giúp. May sao có một anh chàng bộ dạng thiếu não đang đi tới, thấy cô gái với bộ mặt lo lắng, anh rất tốt bụng và sốt sắng giúp cô mở cửa xe dễ dàng. Cô gái rối rít cảm ơn, gọi anh là người nghĩa hiệp. Anh chàng không dám nhận lời khen, chỉ nói:

- Chỉ là chuyện nhỏ, không đáng chi.

Cô nào có biết, mình quá may mắn gặp "trùm" mở khóa, vừa được trả tự do, két sắt ngân hàng mở nắp nháy, mở cửa xe chỉ là trò vặt vãnh.

Thời New Technology "tưởng bở" còn trùm cả quả địa cầu. Từ FB, YouTube, cho tới truyền thanh, truyền hình. Đủ kiểu "râu ông nọ cắm cằm bà kia", Photoshop bà già thành thiếu nữ 18, dễ ợt. Có thể gọi bây giờ là thời kỳ "ảo thuật", thấy tận mắt còn làm, nói chi nhìn hình trên FB.

Thiếu gì chuyện "tưởng bở" quanh ta mỗi ngày. Chẳng hạn trên cái phà đi tới đảo có tượng Nữ Thần tự do, một cô nàng đứng dựa vào thành của cái phà, trước mặt cô là một băng ghế dài có mấy chàng trai trẻ ngồi đó. Cô không hiểu sao các chàng trai trước mặt cứ "wow wow wow" luôn miệng, còn mặt các chàng thì rất hứng khởi, cô vênh mặt càng làm các chàng khoái chí giờ ngón tay cái: Number one, rồi cười khúc khích với nhau. Cho tới khi phà cập bến, mọi người lục tục lên bờ, các chàng trai biến mất. Lúc đó cô gái lúc nãy mới dậm chân dậm căng, khi biết hàng cúc áo của cô tuột ra lúc nào chẳng hay. Tức quá làm gì bây giờ? cô đã cho các chàng "rửa mắt" đã đời.

Có nhiều chữ theo sau chữ "tưởng". Ngoài tưởng bở, còn có "tưởng làm" như một anh chàng nửa đêm nghe điện thoại reng inh ỏi, nhắc phone lên, đầu dây bên kia có giọng phụ nữ rất tức giận:

- Con chó của ông sủa âm ỉ làm tôi không ngủ được.

Chàng ta cúp điện thoại. Qua ngày hôm sau, cũng nửa đêm, chuông điện thoại của bà kia reo âm ỉ:

- Tôi gọi điện để báo cho bà biết là tôi không nuôi chó.

Ăn miếng trả miếng, lịch sự đến thế thì thôi. Hihi.

Lại thị Mơ